

Enkelthederne i Lovforslaget, udtalte, at det var for lidt, at der kun kom een Arbejder i Voldgiftsretten. Jeg maa dertil sige, at det er dog meget ønskeligt, at Voldgiftsretten er saa lidet omfangsrig, hvad Medlemmer angaar, som muligt, og det samfundsmæssige Element maa jo repræsenteres. Man maa ogsaa huske paa, at selv om der kun sidder een Arbejder, kan paa den anden Side Arbejderne give Møde for Skranken ved to befuldmægtigede, og det er dog en meget stor Støtte for den Arbejder, der sidder i Retten. Han skal ikke sørge for Materialets Tilvejebringelse, men de befuldmægtigede, som for Parten møder for Retten, maa føre frem, hvad der fra Arbejderpartiets Side er at føre frem.

At den faste Voldgiftsret skal udpege en Dommer, finder jeg meget vel begrundet. Den har jo i en Aarrække beskæftiget sig med Overtrædelser af Tarifaftaler. En saadan Voldgiftsdom, som der her er Tale om, vil i Virkeligheden have samme Virkning som en Tarifaftale, og det er derfor ogsaa rimeligt at give den faste Voldgiftsret Adgang til at være med at dømme i disse Tilfælde. Den har erhvervet sig en særlig Indsigt, som bør komme til Nytte her. — Det ærede Medlem Hr. Stauning mente, at Formanden i den faste Voldgiftsret kunde komme til at vælge sig selv. Nej, det kan han ikke, han kan ikke give sig selv mere end een Stemme, og med den kan han ikke blive valgt. Enhver af de andre Parter vil kunne give en af sine flere Stemmer, saa skal Formanden blive valgt, maa den ene eller den anden Part slutte sig dertil. Det sandsynlige vil vel være, at der bliver Enstemmighed om at vælge Formanden.

Det ærede Medlem Hr. Reedtz-Thott sagde, i Tilslutning til en Udtalelse af den højtærede Indenrigsminister, at naar man først en Gang havde faaet en saadan Voldgiftsret sat ind i Verden, vilde man nok bestandig faa Voldgiftsavgørelser. Ja, det vilde være rigtigt paa een Betingelse, nemlig at man fandt, at det var en udmærket Institution, at dens Afgørelser var fortræffelige, thi saa vilde man selvfølgelig fortsætte. Men hvis man kom til det Standpunkt, at det var en daarlig Institution, at dens Afgørelser var uheldige, saa vilde man ganske sikkert afskaffe den. I Norge ser det jo i

dette Øjeblik ud, som om det er tvivlsomt, hvorvidt man vil opretholde den faste Voldgiftsret, efter de Meddelelser, der er kommet til den danske Presse i Dag.

Saa har jeg kun at sige til det ærede Medlem Hr. Kayser, naar han mente, at jeg havde angivet, hvor Dommen vilde komme til at ligge, at det er selvfølgelig noget, der gaar ud over min Evne. Voldgiftsretten kan afsige sin Dom, saaledes som den suverænt skønner. Jeg har kun udtalt det, som for enhver dog maa staa som det sandsynlige: at Voldgiftsrettens Dom kommer til at ligge i Nærheden af en af de Afgørelser, som er henstillet eller foreslaaet af Forligsinstitutionen. Men der kan naturligvis under Proceduren fremføres mange Ting, og det kan selvfølgelig ogsaa paavirke Voldgiftsrettens Medlemmer i alle Enkeltheder, saaledes at Dommen paa mange Punkter kan komme til at afvige fra, hvad der har været foreslaaet af Forligsinstitutionen, uden derfor at komme over paa et helt andet Grundlag.

Det ærede Medlem Hr. Kayser mente, at man maatte have Betænkelighed ved at oprette denne Voldgiftsdomstol i dette Tilfælde, fordi man derved vilde ødelægge Forligsinstitutionen, og det er jo ogsaa anført af saa mange andre. I den Anledning vil jeg tillade mig at oplyse ærede Medlemmer, som ikke har haft Lejlighed til at gøre sig bekendt dermed, om, at der af det norske Socialdepartement er afgivet en Betænkning, som omtaler dette Forhold for Norges Vedkommende. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne oplæse nogle Linier — det er en Betænkning fra det norske Socialdepartement af 17. Februar 1922, den er altsaa ny. Departementet udtaler — jeg skal saa vidt muligt oplæse det i Oversættelse —: „Som en Svaghed ved Voldgiftsinstitutionen har det været anført, at den svækker Partsforhandlingerne og dermed ogsaa selve Mæglinginstitutionen og saaledes undergraver det første grundlæggende Led i Samfundsarbejdet for at bilægge disse Tvistigheder. Departementet kan ikke finde, at Praksis i de 5 Aar, hvori Voldgiftsloven har været gældende, danner tilstrækkelig Grundlag for en Anke af saa omfattende Karakter og Rækkevidde. Som nævnt foran har